

Sodan Vastustaminen

SOTA — mikä pelottava sana.

Tähän yhteän ainoaan sanaan sisältyy äärettömän paljon — nimitäin niihin tapahtumiin joita tällä sanalla tahdotaan kuvata; siksi jo tällä sanalla yksistään on niin kammottava kaiku. Sen lausuminen yksistään, saa kylmät väreet kulkemaan pitkin selkäpiitä; se tuo pelkoa ja kauhun tunteen ihmisten mieliin.

Tätä sodasta johtunutta pelkoa emme voi pitää muuna kuin luonnollisena. Tietäessämme, mitä sodasta voivat odottaa ne, jotka välittömästi joutuvat sen kauhut kestäämään, emme voi edes ajatella sotaa muuten kuin pelolla ja vavistuksella. Niitä kärsimyksiä, joita miljoonat ja taas miljoonat ihmiset ovat joutuneet sotien vuoksi kestäämään ja niihin sortumaan, ei voida mitään inhimillistä mittapuuta käyttäen mitata. Se hirvittävä ihmishenkien hukka joka on sotien kautta tuhottu, se suunnaton paljous työläisten käsillä luotuja elämänarvoja, joka on niiden kautta hävitetty, puhuvat itse puolestaan sotien kaameudesta ja kiroavat ne.

Miksi sitten sotia on käyty ja käydään vieläkin? Mikä poistaa ihmisistä ihmisyyden ja tekee heistä petoja? Mikä on se vaikutin, joka saa heidät tarttumaan murha-aseisiin ja lähtemään toisiaan vastaan?

Meillä useimmilla on vieläkin muistissa viime maailman sota ja sen aikaiset tapahtumat — eihän sen päättymisestä ole vielä kahta vuosikymmentä kulunut. Me hyvin muistamme ne toimenpiteet joilla tämän maan väestöä — etenkin nuorisoa — valmistettiin sotaan yhtymisen varalta. Huolimatta siitä, että tämän maan hallitusohjaksissa olevien taholta vakuutettiin pysyvänsä puolueettomana, aina siihen saakka kun sota sitten julistettiin, tehtiin kuitenkin hallituksen tietien ja sen suostumuksella sotaan kiihoittavaa propagandaa ja mielipiteiden muokkaamista sotaan yhtymisen puolesta.

Miltä taholta tällaista propagandaa teh-

tiin? Missä tarkoituksessa. Ensiksi meidän täytyy saada tietää ketkä hyötyvät sodista.

Me tiedämme, että sotaa nykyaikana ei käydä enää sellaisilla aseilla kun käytiin satoja, tuhansia vuosia sitten, nimittäin käsintehdyillä keihäillä ja nuijilla. Nykyaikaisessa sodassa käytettävät välineet ovat tulleet niin monipuolisiksi ja paljon työtä ja kustannuksia vaativiksi, että niiden valmistamiseen ja armeijoiden niillä varustamiseen tarvitaan suuria, miljoonien dollareiden pääomille varustettuja yhtiöitä. Nämä yhtiöt, samoin kuin kaikki muutkin pääomayhtiöt, jotka palkkatyövoimaa riistämällä kokoavat itselleen riistosaalista, luonnollisesti hyötyvät sodista, koska heillä silloin on parhain mahdollisuus pitää tuotantolaitoksensa voittoa tuottavassa käynnissä.

Eipä siis sovi kummastella jos nämä sotatarvetehtailijat ovat ensimmäisiä lietsomassa sotapropagandaa ja kaikin tavoin punomassa juonia ja toimeenpanemassa kansainvälisiä selkkauksia, tarkoituksella saada sotia syttymään. Sotaan kiihoittaessaan he saattavat olla kussakin maassa mitä kiihkoisimpia isänmaallisia, vaan saatuaan tarkoituksensa ajetuksi perille, kansakunnat alkamaan verileikkiin toisiaan vastaan, silloin he ovat valmiita myymään isänmaallisuutensa Juudaksen verirahoista, myymällä ja välittämällä aseita ja sotatarpeita vihollisvalloillekin.

Ei ainoastaan sotatarvetehtailijat, vaan myöskin muut pääomain ja tuotantolaitosten omistajat, harjoittavat samanlaista menettelytapaa sotaan kiihoituksen hyväksi. Sodista johtuva poikkeuksellinen tilanne lisää kulutustavaroiden sekä myöskin pääomatavaroiden lisääntyvää tarvetta. sillä sodissa tuhotaan suunnattomat määrät kumpiakin. Poikkeustilanteesta johtuva suunnaton kulutus tai oikeammin arvojen tuhoaminen ja siitä johtuva lisääntynyt tarve luonnollisesti vaikuttaa sen, että niiden hinnat huimasti kohoavat.

Pääomayhtymät ja tuotantolaitosten omistajat niittävät satumaisia voittoja.

Nykyisin vallitseva, taloudellisen tuotantoelämän kriisikausi, joka melkein kaikissa teollisuusmaissa kapitalistisen tuotantotavan seurauksena, on supistanut kulutustavaroiden tuotannon vain osaksi siitä, mitä se oli ennen tämän pulakauden alkamista, seitsemän, kahdeksan vuotta sitten, on enemmän kuin koskaan ennen vaikuttanut pääomakapitalistien edesottamiin — uuden maailmanpalon syttymisen hyväksi. Propagandaa sodan hyväksi lietsotaan samanlaisella kiihkolla kuin tehtiin ennen maailman sodan syttymistä ja sen alkuvuosina tässäkin maassa.

Syyt sotaan kiihotukseen ovat kapitalistiluokan näkökannalta katsottuna nykyään suuremmat kuin ne ovat olleet vuosikymmeniin, ehkä suuremmat kuin koskaan ennen. Tuotannon nopea tehoistuminen, koneellisen kehityksen seurauksena, ja työläisten elinehtojen kiristäminen on vaikuttanut sen että tuotettujen tavaroiden kulutus ei ole edellyttänyt tuotantolaitosten käynnissäpitämistä kuin osalla tuotantokyvystään. Tavaroiden ulkomaille vientiä ei ole voitu lisätä siitä yksinkertaisesta syystä, että melkein kaikissa teollisuusmaissa on kulutustavaroiden tuotanto suurempi kansakunnan kulutuskykyä. Sellaisissa tuotannollisesti takapajuisissa maissa joissa tavaroiden tuotanto ei riitä tyydyttämään kulutuskykyä ja tarvetta, käyvät eri maiden teollisuuskapitalistit taistelua tarvaramarkkinoista, jokainen heistä haluten vallata ne itselleen. Tämä kamppailu harvoin voi pysyä ainoastaan eri maiden kapitalistien välisenä asiana, vaan johtaa se useammassa tapauksessa kansainvälisiin selkkauksiin. Sellaisista on meillä viimeaikoinakin ollut runsaasti esimerkkejä nähtävänä.

Eikä yksistään tavaramarkkinoiden valta tee omistavalle luokalle ja sen kontrolloimille hallituksille tarpeelliseksi suunnitella ja järjestää sotia. Siihen löytyy muitakin syitä, joskin ne syyt lähtevät samoista juurista. Kapitalistinen tuotantojärjestelmä, joka korkealle kehittyneen koneellisen tuotantotavan avustaman on

syryttänyt valtavat työläisjoukot pois tuotannosta vakituiseen työttömien armeijaan, on samalla asettanut vaaran kapitalistisen järjestelmän olemassa ololle — tai on kuitenkin aiheuttanut omistavassa luokassa pelon että sellainen vaara on olemassa. Työttömien työläisten valtavat laumat käsitetään sellaiseksi vaaraksi, silloin kun sen elämisen mahdollisuuksia uhataan nälkäkuolemalla. Eikä se pelko olekaan aivan aiheeton. Silloin kun työläisiä jo suuremmissa joukoissa uhkaa nälkäkuolema, saattavat he ryhtyä tekoihin joilla on mahdollisuus kehittyä koko kapitalistisen järjestelmän tuhoksi.

Hallitseva luokka tietää tämän ja siksi se varustautuu senkin varalta. Se on valmis tilanteen sellaiseksi kehittyessä syöksemään kansakunnat sotaan, saadakseen työläisten huomion kääntymään pois luokkien välisistä kysymyksistä ja säilyttääkseen taloudellisen ylivoimansa. Sellaisissa tilaisuuksissa se luonnollisesti yrittää lietsoa työläisissä isänmaallisuutta, luokkatietoisuuden tilalle. Ja monessa tapauksessa on niin käynyt ja tulee kaiketi vastaisuudessaakin käymään, että kapitalistinen järjestelmä on onnistunut tällätavoin säilymään tuholta ainakin toistaiseksi ja säilyttämään taloudellisen ylivoimansa, sen määräysvallassa olevien hallitusten kehittäessä sellaisia tilanteita ja kansainvälisiä selkkauksia, joista sota on ollut seurauksena.

Tutkiessamme sotiin johtavia syitä miltei puolelta hyvänsä, emme voi, asiaa puolueettomasti harkiten, tulla muuhun tulokseen kuin siihen että ne poikkeuksetta johtuvat hallitsevan ja omistavan luokan taloudellisista eduista. Myöskin tulemme tietämään sen, että sodista koituvat onnettomuudet ja kärsimykset joutuu yksistään kantamaan omistamaton työväenluokka. Hyvin harvoin, jos koskaan, joutuvat kapitalistiluokkaan kuuluvat taistelurintamille ja panemaan henkensä alttiiksi vihollisen tuhoaville murha-aseille. Munta ei kapitalistiluokkaan kuuluvilla olisikaan "omasta takaa" uhrattavaksi sodan hyväksi kuin henkensä, ja sen he kyllä säilyttävät turvallisen välimatkan päässä so-

dan aikana. Heidän isänmaallisuutensa ei silloin ole mistään arvosta kun tulee kysymykseen rintamalle lähtö. Silloin he kyllä löytävät muita "tärkeitä tehtäviä," kylliksi kaukana sellaisista paikoista, joissa heidän henkensä olisi vaarassa.

Siis me tiedämme, että sodista johtuvat suunnattomat kärsimykset ja yhteiskunnallisten elämänarvojen tuhot, joutuvat aina työväenluokan kannettaviksi. Ja minkä vuoksi? Siksikö, että hallitseva kapitalistiluokka saisi kasata lisää työn luomia arvoja itselleen; että kapitalistinen riistojärjestelmä säilyisi edelleen ja että kaiken hyödyllisen työn suorittajat yhteiskunnassa saisivat elää edelleen kurjuudessa ja kaiken puutteessa, työn ja hallitsevan luokan orjuudessa? Tähän emme voi vastata muuta kuin myöntävästi. Se on sotien tarkoitus.

Tietoiset työläiset käsittävät tämän, ja siksi sotien vastustaminen ei olekaan jäänyt pelkäksi tukahdutetuksi ajatukseksi heidän mieliinsä. Jo viime maailman sodan aikana tuhannet työläiset tässäkin maassa uhmasivat vankiloita, kidutuksia ja kuolemaakin, kieltäytymällä lähtemästä rintamalle Ranskaan, taistelemaan "isänmaan" vihollisia, "kirottuja saksalaisia" vastaan. Ei voida sanoa, että heidän kieltäytymisensä johtui kuoleman pelosta, sillä heidän antautuivat kuoleman vaaralle yhtähyvin alttiiksi, kieltäytymällä sotaan lähtemästä, sillä kukaan heistä ei ollut varma henkensä säilyttämisestä. (Me muistamme hyvin ne toimenpiteet, joihin ottivat niin innolla osaa kiilkoisänmaalliset ja kansalliskaartilaiset n.s. "släkkereiden" jahtaamiseksi.) Ei—vaan he kieltäytyivät lähtemästä siksi kun he tiesivät, että he sotarintamalle vietyinä joutuisivat taistelemaan omia tovereitaan, oman luokkansa jäseniä vastaan, murhaamaan ja raatelemaan heitä. He kieltäytyivät lähtemästä siksi, että he eivät tahtoneet lisää sitä suunnattomien kärsimysten taakkaa, jota sodan kautta kerättiin työväenluokan harteille, sen kannettavaksi, niin Euroopassa kuin kaikkialla muualakin koko "sivistyneessä" maailmassa — ja he kieltäytyivät lähtemästä siksi, et-

tä he eivät tahtoneet tukea kapitalistisen riistojärjestelmän säilyttämistä ja omistavan luokan riistopyrkimyksiä.

Mutta vaikka heidän kieltäytymisensä johtuikin täysin inhimillisistä syistä, heitä vainottiin kuin vaarallisimpia metsän petoja; heitä vangittiin, räkättiin ja kidutettiin kuoliaaksikin "isänmaan pettureina" vaikka useimmalla heistä ei ollut isänmaata koskaan ollutkaan. Mutta selaista ei sovi ihmetellä, sillä sehän on niin tavallista omistavan luokan hallitessa; oli silloin ja on aina ollut, kaikkialla maailmassa.

Sotien vastustamisaatetta on työväenluokan taholta edistetty jo vuosikymmeniä; ehkäpä niin kauan kun työläisten järjestötoimintaa on ollut olemassa. Mutta vasta viimeisinä vuosikymmeninä, erikoisemmin maailman sodan aikana ja sen jälkeen, on sodan vastustamiskysymys saanut suurempaa huomiota työväenjärjestöjen taholta.

Mutta kuten muissakin luokkapyrkimyksissään, ovat tässäkin kysymyksessä työläiset kuluttaneet energiaansa sen edistämiseksi tehtävissä, joista hyöty tai tarkoitettu tulos on jäänyt hyvin vähämerkitykselliseksi. Sodan vastustaminen protesteilla, vastalausekokouksilla ja kansanrintamien muodostamisilla, vaikka niiden takana sitten olisi suuremmatkin työläisjoukot, ei paljoakaan merkitse, eikä voi sotien syttymistä estää. Kapitalistiluokka, jonka määräysvallassa on kaikki hallinnolliset elimet, siis myöskin sotalaitos, voi millä hetkellä hyvänsä hukuttaa sellaiset sodan vastustusyrytykset verivirtoihin, jos se näkee sen itselleen tarpeelliseksi. Aseettomien ja järjestymättömien työläisten vastalauseet, silloin kun niillä yritetään vastustaa ja poistaa kapitalistisen talousjärjestelmän kehittämää tilanteita, hukkuvat kuin huuhkajan huuto pimeään yöhön, silloin kun heitä vastassa olevalla luokalla on kaikki voimakeinot niiden tukahduttamiseksi.

Mutta työväenluokka — aseettomana — omaa voiman, joka on kyllin tehokas estämään sodat. Sanoimmeko aseettomana? Ei — se omistaa aseeseen, joka ei

ole yhden tai kahden, eikä muutamankaan työläisen käytettävissä yksistään. Se on koko työväenluokan järjestynyt luokkavoima, jota vastaan kaikki kapitalistiluokan käytettävissä olevat murha-aseet ovat tehottomia. Se on voima, joka voi estää sodat ja se voi paljon enemmänkin. Se voi poistaa kapitalistisen tuotanto- ja riistojärjestelmän, ja näiden mukana hävittää syyt sotien syntymiselle. Sillä kuten jo edellä olemme selostaneet, ovat sodat seurauksena kapitalistiluokan harjoittamasta työvoiman riistosta, selostettakoonpa niiden syyksi, niiden alkamisesta vastuussa olevien taholta mikä tahansa.

Yleismaailmallisen sodan uhka on nykyään suurempi kuin se on ollut koskaan jälkeen viime maailman sodan alkamisen. Sitä todistavat kaikkien johtavimpien maiden kiihkeät aseelliset varustelut. Eikä liene kenelläkään epäilystä siitä, etteikö työväenluokka joutuisi maksamaan sen seuraukset hirvittävän raskaasti—paljon raskaammasti kuin viime maailman sodan, jonka seuraukset ovat vieläkin tuoreessa muistissamme, vieläpä silmiemme nähtävänäkin.

Siksi olisikin työläisten kaikkialla aika ruveta tehokkaiisiin toimenpiteisiin uuden maailmanpalon estämiseksi. Mutta sitä ei voida estää hajanaisina joukkoina eikä ryhmittyneinä eripuraisiin ryhmiin. Sitä

ei voida estää vastalausekokouksilla eikä mielenosoituskulkuilla. Sitä ei myöskään voida estää — yrittämällä vastustaa sitä kapitalistisen tuotanto- ja jakojärjestelmän kehittämänä seurauksena — ilman järjestäytyneisyyttä.

Tehokkain keino vastustaa sodan syttymistä on työläisten teollisuuksittain järjestäytymisen kautta tuotannossa, pyrkii vähentämään työvoiman riistoa ja kapitalistien riisto-osuutta. Se on pyrkimystä poistamaan sotia kehittäviä tilanteita, siis niitä syitä joista sodat aiheutuvat. Teollisuuksittain järjestäytyneinä työväenluokka olisi kylliksi voimakas ehkäisemään sodan syttymisen suoran taloudellisen toiminnan, Yleislakon avulla. Kun työläiset kaikkialla teollisuusaloilla lakkoituisivat sodan uhatessa, kävisi sen alkaminen mahdottomaksi. Kun työläiset kieltäytyisivät joukolla lähtemästä taistelurintamille, niin kapitalistiluokkaan kuuluvat eivät sinne ainakaan menisi.

Siis työväenluokka, joka sodista aina raskaimman veron saa maksaa, voi lopettaa sodat jos se niin haluaa. Mutta sitä varten tulee työläisten järjestäytyä. Niin kauan kun työläiset eivät käsitä, mikä mahtava ja vastustamaton voima heillä on järjestäytyneinä, saavat he edelleenkin uhrata kaikkensa kapitalistisen riistojärjestelmän uhrialtтарыlle.

Usko

*En usko toivoon enkä kuolemaan,
Ihailen jumalaani rakastaen häntä.
Täytän kohtaloni pelkäämättä,
Tuskia helvetin tai paratiisin.*

*Saarnaaja, älä kerro roihuista helvetin,
Joiden lukua ei kukaan tiedä,
Vaan sano, että on aurinko ja kauneus,
Rakkauden tulesta syntynyt.*

*Sano, että kasvaa Tuba-puu,
Sen juuret taivaassa ja oksat sydämissä,
Eikä sieluni, sen hedelmiä syönyt, ole
nälkämen,*

*Sillä rakkaus ja hellyys sieluni hunajaa
on ollut.*

*Saarnaaja, selvitä minulle rakkaus.
En pelkää perkelettä, enkeleitä.
Saarnaaja, selvitä täytymyksen salaisuus;
Kuka on rakastaja, kuka rakastettu?
Mitä rakkaus?*

*Älä houkuttele sieluani halajamaan
Iloja paratiisin, jotka pettää;
Paratiisi kukkii sydämessäni, rakkauden
synnyinmaassa,
Älä peljästyttä sieluani helvetillä —
Pelvoton on sydämeni: se on hullu.*